

A Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság Budapesten, a 2016. év június hó 22. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

Í T É L E T E T:

A rablás büntette miatt I.r. vádlott és társa ellen indított büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság 24.Fkf.10.024/2015/6. számú ítéletét az I. r. vádlott vonatkozásában **megváltoztatja.**

A 3 rendbeli, a Btk. 365. § (1) bekezdés a) pontja szerint minősülő cselekmények közül 2 rendbelit társtettesként elkövetettnek jelöl.

A kiszabott szabadságvesztés büntetést 2 (kettő) évre enyhíti.

A szabadságvesztés végrehajtását 5 (öt) év próbaidőre felfüggeszti, egyben a közügyektől eltiltást mellőzi.

Az I. r. vádlott a felfüggesztés próbaideje alatt pártfogó felügyelet alatt áll.

Az I. r. vádlott a szabadságvesztés végrehajtásának elrendelése esetén a büntetés kétharmad része kitöltését követő napon feltételes szabadságra bocsátható.

Egyebekben a másodfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS:

A Budapesti IV. és XV. Kerületi Bíróság mint a fiatakorúak bírósága a 2015. május 5. napján kelt 7.Fk.1275/2014/35. számú ítéletével

- Az I.r. vádlottat bűnösnek mondta ki felfegyverkezve elkövetett rablás büntettében [Btk. 365.§ (1) bekezdés a) pont, (3) bekezdés b) pont] és 3 rb. rablás büntettében [Btk. 365.§ (1) bekezdés a) pont]. Ezért - halmazati büntetésül - 2 év, végrehajtásában 5 évi próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztésre ítélte. Úgy rendelkezett, hogy a szabadságvesztés végrehajtási fokozata fiatakorúak börtöne, annak utólagos elrendelése esetén a vádlott a kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. Megállapította továbbá, hogy a vádlott a próbaidő alatt pártfogó felügyelet alatt áll, továbbá vele szemben 4530 forint erejéig vagyonekbezárást is elrendelt.
- A II.r. vádlottat bűnösnek mondta ki 3 rb. rablás büntettében [Btk. 365.§ (1) bekezdés a) pont]. Ezért - halmazati büntetésül - 3 év szabadságvesztésre és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte. Úgy rendelkezett, hogy a szabadságvesztés végrehajtási fokozata börtön, és abból a vádlott a kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra, továbbá vele szemben 4530 forint erejéig vagyonekbezárást is elrendelt.

Mindkét vádlott vonatkozásában rendelkezett az előzetes fogvatartás szabadságvesztésbe történő beszámításáról.

Ellenben az I.r. vádlottat az ellene további 1 rb. rablás büntette [Btk. 365.§ (1) bekezdés a) pont], a II.r. vádlottat pedig az ellene 2 rb. egy esetben bűnsegédként elkövetett rablás büntette [Btk. 365.§ (1) bekezdés a) pont] miatt emelt vád alól felmentette.

A lopással elkövetett tulajdon elleni szabálysértés [2012. évi II. törvény 177.§ (1) bekezdés a) pont] miatt az eljárást megszüntette, a vádlottak felelősségre vonását mellőzte.

Rendelkezett az eljárás során lefoglalt tárgyakról és a bűnügyi költség viseléséről is.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész mindkét vádlott terhére, a felmentést sérelmezve, bűnösségük megállapítása, a II.r. vádlott terhére az 1. tényállási pontban írt rablás felfegyverkezve elkövetettkénti súlyosabb minősítése, és a vádlottak büntetése súlyosítása érdekében jelentett be fellebbezést.

A Fővárosi Főügyészség az ügyészi fellebbezést a II.r. vádlott terhére az 1. tényállási pont kapcsán a súlyosabb minősítést célzó része kivételével fenntartotta.

A fellebbezés folytán eljáró Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság a 2015. november 19. napján megtartott nyilvános ülésen kihirdetett 24.Fkf.10024/2015/6. számú ítéletével a kerületi bíróság ítéletét megváltoztatta.

A vádlottakat bűnösnek mondta ki a II. tényállási pont vonatkozásában a Btk. 365.§ (2) bekezdésébe ütköző, és az (1) bekezdés szerint büntetendő rablás büntetében, a II.r. vádlottat mint bűnsegédet, ezen túlmenően a II.r. vádlott bűnösségét megállapította az V. tényállás kapcsán a Btk. 365.§ (1) bekezdés a) pontjába ütköző, bűnsegédként elkövetett rablás büntetében.

A II.r. vádlott tekintetében - a Budapesti IV. és XV. Kerületi Bíróság 18.Bpk.IV.389/2014/2. számú végzésével alkalmazott próbára bocsátást megszüntetve bűnösnek mondta ki további a Btk. 370.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés a) pontja szerint minősülő lopás vétségében is.

Az I.r. vádlott I. tényállásban írt cselekményét társtettesként elkövetettnek minősítette és azt rablás büntetének nevezte meg.

A fiatalkorú vádlott büntetést 2 év 10 hónapra súlyosította, mellőzte a felfüggesztésre vonatkozó rendelkezést, és 3 év közügyektől eltiltást is kiszabott.

A II.r. vádlott szabadságvesztés büntetésének tartamát 4 évre súlyosította. Pontosította az előzetes letartóztatás kezdő és befejező időpontját, a bevezető részben feltüntetett tárgyalási napokat, rendelkezett a fogvatartásban töltött idő beszámításáról, míg egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

A másodfokú bíróság ítélete a II.r. vádlott vonatkozásában a kihirdetésekor jogerőre emelkedett, míg ellene az I.r. vádlott és védője annak okának és céljának megjelölése nélkül jelentett be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.13/2016/1. számú átiratában a védelmi fellebbezéseket alaptalannak minősítette.

Álláspontja szerint az ügyben eljáró első- és másodfokú bíróság a perrendi szabályok megtartásával folytatta le eljárást.

A kerületi bíróság ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, a tényállást alapvetően megalapozottan állapította meg. A másodfokú bíróság a szükséges korrekciót - bár meglátása szerint a jogi indokolással kissé „összemosottan”, de - elvégezte.

Az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének eleget tett, de a II. tényállás alapján téves következtetést vont le, amikor arra az álláspontra helyezkedett, hogy a vádlottak cselekvősege nem meríti ki a rablás büntetét. Így e tekintetben a másodfokú bíróság jogi okfejtésével értett egyet, miként a további, minősítést érintő kérdésekben is. Meglátása szerint a törvényszék kellően megokolta döntését, rámutatva arra, hogy ebben az esetben a vádlottak a telefon megtartása érdekében alkalmazták a testi épség elleni közvetlen fenyegetést, így a rablásnak nem a Btk. 365.§ (1), hanem a (2) bekezdésébe ütköző elkövetési módja valósult meg.

A büntetés kiszabásánál jelentőséggel bíró körülményeket az eljáró bíróságok megfelelően vették számba, de azokat - különösen a nagyobb számú halmazatra, a jelentős tárgyi súlyú bűncselekményekre figyelemmel - a másodfokú bíróság értékelte a súlyuknak megfelelően, amikor is a fiatalkorú vádlott büntetését súlyosította.

Mindezek alapján - a harmadfokú nyilvános ülésen is fenntartva - a Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság ítéletének helybenhagyására tett indítványt.

A harmadfokú nyilvános ülésen az I.r. vádlott védője pontosította a fellebbezési kérelmét. Ebben elsődlegesen a másodfokú bíróság eljárási szabálysértésére hivatkozással kérte az I.r. vádlott felmentését. Kifejtettem hogy a másodfokú bíróság nem jelölte meg, hogy a Be. 351.§ (2) bekezdésének mely fordulata alapján látta megalapozatlannak az elsőfokú bíróság II. pontban rögzített tényállását, ellenkezőleg, mindvégig az elsőfokú ítélet megalapozottságával érvelt. Ily módon a Be. 352.§-ának sérelmével került sor a megalapozott elsőfokú tényállás kiegészítésére, azaz az elsőfokon felmentett vádlott bűnösségének megállapítása nem nyugszik törvényes alapokon.

Másodlagosan érdemben vitatta a másodfokú bíróság bűnösséget megállapító döntését. Részint a sértett eljárás során tett azon nyilatkozataira utalt, amelyek lényege szerint a telefonjának átadása után elhangzottak tekintetében maga sem tudta eldönteni, hogy a vádlottak komolyan beszélnek-e, illetve, hogy vele szemben ekkor nem alkalmaztak erőszakot, és hangnemük sem változott meg. Mindezen nyilatkozatokat az elsőfokú bíróság vonta teljeskörűen értékelési körébe, így a védelem a kerületi bíróság álláspontját osztja.

Emellett jogi okfejtése szerint sem valósulhatott meg még a Btk. 365.§ (2) bekezdése szerinti rablás sem, ugyanis a sértett a telefonját önként adta át, e mozzanatban bűncselekmény nem valósult meg, így „tetten ért tolvajlásról” sem lehet beszélni, amely a rablás e fordulatát megállapíthatóvá tenné.

Így a II. tényállási pont esetében bűnösséget megállapító rendelkezés nem törvényes, a másodfokú ítélet megváltoztatása, és védelem felmentése indokolt.

Végül a büntetést érintően a vádlott rendezett életkörülményeire, megbánására, a sértett megbocsátására hivatkozott, és arra, hogy meglátása szerint a másodfokú bíróság nem tulajdonított kellő jelentőséget védelem enyhe fokú értelmi fogyatékoságának, amely enyhe fokú beszámítási képességet korlátozó tényezőként jelentkezett.

Mindezek alapján az egyéni prevenciót álláspontja szerint próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés és emellett pártfogó felügyelet alkalmazása jelentheti.

A védelem többirányú pororvoslati indítványa kizárólag az enyhítést célzó részében alapos.

A harmadfokú bíróság az I.r. vádlott és védője fellebbezése folytán a Be. 387. § (1) bekezdése alapján a fellebbezéssel vádlottat érintő részében bírálta felül a másodfokú bíróság döntését, és vizsgálta, hogy az első- és másodfokú bíróság érvényre juttatta-e az eljárási szabályokat.

Ennek során megállapította, hogy mindkét eljáró bíróság a perrendi szabályok maradéktalan megtartásával folytatta le eljárását.

A védő másodfokú bíróság eljárási szabályszegésével összefüggő érvelését nem osztotta.

A törvényszék ugyanis az ítélete 3. oldal 3. bekezdésében részletesen rögzítette az ügyészség átiratában foglaltakat, így azt is, miszerint a vádhatóság a kerületi bíróság ítéletét a Be. 351.§ (2) bekezdés b) pontja alapján tartotta - hiányossága folytán - megalapozatlannak. Majd az ítélet 4. oldal első bekezdésében leszögezte, hogy az ügyészi fellebbezést minden tekintetben megalapozottnak találta - így értelemszerű, hogy az ítélet hiányosságát érintő részében is, és pontosan emiatt, a Be. 352.§ (2) bekezdésének a) pontja alapján döntött a tényállás kiegészítéséről (ítélet 4. oldal 4. bekezdés).

Így tehát nem fedi a valóságot az a védői állítás, hogy a másodfokú bíróság kellő jogalap nélkül változtatta meg az elsőfokú bíróság tényállását. Megjegyzni azonban, hogy ha és amennyiben valóban nem jelölte volna meg a megfelelő jogszabályi hivatkozást a törvényszék, ám a tényállás helyesbítése ettől eltekintve helyes lett volna, a relatív eljárási szabályszegés a védő által célzott hatást, azaz a vádlott felmentését nem eredményezhette volna, mert az az ügydöntő határozat érdemi befolyásolására nyilvánvalóan nem alkalmas.

Az elsőfokú bíróság a vád tárgyává tett bűncselekmények elbírálása szempontjából releváns bizonyítékokat feltárta, ezeket értékelte, mérlegelte és tényből tényre is - az I.r. vádlott cselekvőségét illetően - alapvetően helyesen következtetett.

A másodfokú bíróság az ítéleti tényállást a II. tényállási pont vonatkozásában - hivatkozással a fentebb kifejtettekre is - a Be. 352.§ (1) bekezdés a) pontja rendelkezésének figyelembe vételével helyesen és indokoltan egészítette ki az I.r. vádlott által használt kijelentéssel.

A harmadfokú bíróság azonban - a Be. 351. § (2) bekezdés b) pontja alkalmazásával, a Be. 388. § (1) és (2) bekezdése értelmében az iratok tartalma alapján - további kiegészítést tartott szükségesnek.

- A fiatalkorú vádlott személyi körülményeit a környezettanulmány alábbi megállapításaival egészíti ki:

A fiatalkorú vádlott családja kisvárosban élt a vádlott 8 éves koráig, majd a városba költöztek, a jobb munkalehetőség és megélhetés reményében. Két évig albérletben éltek, majd 2007-ben megvették a házat, és 2009-ben a mellette lévő, a két házat egybenyitották. A két ház együtt 78 m², három fél szobából áll, és egy nagy amerikai konyhából, ahol az I.r. vádlott fekhelye is található.

A vádlott bátyjának és nővérének külön szobája van, a szülőknek egy hálószobája van, ahol a legkisebb gyermekkel alszanak. A házhoz tartozik egy sufni is, amelyet a vádlott berendezett a maga számára, a cselekmény időszakában szabadidejében általában számítógépezett és zenét hallgatott.

A lakás a legszükségesebb bútorokkal felszerelt, elfogadható tisztaságú. A vádlott édesanyjának és férjének négy közös gyermeke van, 22 éve házasok. Az édesanyja elmondása szerint egyéni

vállalkozó, van egy építkezési vállalkozás, amelyben férje alkalmazott. Házfelújításokat végeznek, az építkezési vállalkozásuk az utóbbi hónapokban kezd nyereséges lenni.

A fiatalkorú vádlottal a cselekményt megelőző utóbbi két évben merült fel probléma, az édesanya - elmondása szerint - diagnosztizált pánikbeteg és depressziós, pszichiáterhez nem járt rendszeresen, két alkalommal feküdt a pszichiátrián. Az édesapa nem volt következetes a gyermeknevelés tekintetében, neki lehetett volna a fiatalkorú vádlotton a szökései okát szigorúbban számon kérnie.

A fiatalkorú harmadikos koráig háromszor váltott iskolát, mert nem tudott beilleszkedni az osztályközösségbe, a 3. osztálytól 6. osztályig pedig család többször költözött.

A vádlott az Általános Iskola és Gimnázium Sport és Szakközépiskola speciális szakiskolájában végezte el a 8 osztályt, kétszer ismételt éve.

A környezettanulmány szerint (2014. július 29-én) az ismételt bűnelkövetés valószínűségének a kockázata magas volt.

- Kiegészíti továbbá a személyi körülményeket azzal, hogy a vádlott jelenleg élettársi kapcsolatban él, segédmunkásként dolgozik és albérletet tart fenn.

Az így kiegészített tényállást már mentes a Be. 351.§ (2) bekezdésében írt hibáktól és hiányosságoktól, ezért a Be. 388.§ (1) bekezdés alapján azt tartotta a harmadfokú bíróság is irányadónak a harmadfokú eljárás során.

Általánosságban megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségét teljesítette, számot adott arról, hogy mely bizonyítékokat fogadott el, milyen körben és miért. Valamennyi tényállási pont vonatkozásában részletesen és irathűen rögzítette a vádlotti vallomások, illetőleg értékelte azokat a bizonyítékokat, amelyek az I.r. vádlott nyilatkozatának ellentmondottak. Így elemezte sértett1, sértett2, sértett3, sértett4, sértett5 sértettek vallomásait, és egybevetve azokat az objektív bizonyítékokkal (a térfigyelő kamera felvételeivel, a feljelentésekben, a rendőri jelentésben foglalt ténymegállapításokkal), illetőleg a szemtanúk vallomásaival, és végül a II.r. vádlott nyilatkozataival, kellő indokát adta annak, hogy a fiatalkorú vádlott védekezését milyen okokból vetette el.

E bizonyítékok alapján a tényállás megnyugtatóan tisztázható volt. A védelmi állásponttal ellentétben a harmadfokú bíróság jogi álláspontja szerint a másodfokú bíróság a bizonyítékokat a II. tényállási pont vonatkozásában változatlan körben értékelte, sem többet, sem kevesebbet nem vont vizsgálat alá, mint amelyeket az elsőfokú bíróság tényállása alapjául elfogadott. A védő a perbeszédében a sértett vallomásaiból mindössze egy-egy mondatot emelt ki, anélkül, hogy a kimondott szavak sértetre gyakorolt hatásait, a verbalitáson túli körülményeket is bemutatta volna, és ezzel az események összefüggésben történő értékelése szenvedett csorbát, amely ily módon helytelen védelmi okfejtéshez vezetett. E tekintetben tehát a másodfokú bíróság teljeskörű, és az eseményeket folyamatában is megvilágító álláspontja volt a helyes, amelyet a harmadfokú bíróság is messzemenően osztott.

A minősítés körében a megalapozott tényállásból - a II. tényállási pont kivételével - az elsőfokú bíróság helyesen következtetett az I.r. vádlott bűnösségére, cselekményeinek jogi minősítése is alapvetően helyes volt, mindössze az V. tényállási pontban rögzített rablás esetén szorult helyesbítésre az elkövetői alakzat, figyelemmel a másodfokú bíróság aII.r. vádlottat érintő korrekciójára is.

Az irányadó tényállás szerint ugyanis az I.r. vádlott fejtett ki tényállásszerű magatartást, ő volt az, aki a sértett5-t megfenyegette, és ő is vette el az értékeit, miközben a II.r. terhelt a társával egyetértő jelenlétével támogatta a cselekmény elkövetését. Így az I.r. vádlott e rablásnak a Btk. 12.§-a szerinti tettese (míg a II.r. vádlott a Btk. 14.§ (2) bekezdése szerinti bűnsegéde) volt.

A II. tényállási pont tekintetében a fiatalkorú vádlott büntetőjogi felelősségére vont eltérő következtetések kapcsán az ítélőtábla a másodfokú bíróság jogi álláspontjával értett egyet.

Azt a kérdést, hogy a fenyegetés összhatásában milyen erejű volt, elsősorban a sértetti helyzetből szemlélve, a reá gyakorolt hatásból kiindulva kell vizsgálni. Miután a rablás büntettének a megvalósításához megkívánt erőszak vagy fenyegetés nem abszolút, hanem relatív [EBH 2013.B.19.], a fenyegetés viszonylag kisebb foka is elegendő lehet a rablás büntettének a megvalósításához akkor, ha az az adott körülmények között a sértettre lenyűgöző hatást gyakorol. [EBH 2007.1591].

Az irányadó tényállás szerint az I.r. vádlott, a II.r. terhelt társaságában pénzt követelt a sértett2-től, majd az újabb követelés után, mert a sértett2-nél már nem volt több készpénz, az „ugye, nem szereted a balhét?” fenyegetés hangzott el a fiatalkorú vádlott részéről. Ezt követően adta át a sértett a mobiltelefonját, majd amikor visszakérte, az I.r. vádlott azt a - bár kérdés formájában megfogalmazott, valójában kijelentésnek szánt - fenyegetést fogalmazta meg a sértett2 felé, hogy „ugye nem akarod provokálni a barátomat, nem akarsz vért látni?”.

A sértett2 az eljárás során következetesen úgy nyilatkozott - és ezt a védő a perbeszédében elmulasztotta megemlíteni -, hogy a beszélgetésükből végig azt érezte, hogy amennyiben ellenkezni próbál, akkor bántani fogják, komoly félelem alakult ki benne, hogy adott esetben nem tudja magát megvédeni, mivelhogy az I.r. vádlott ráadásul sportos testalkatú volt, és mindketten nála magasabbak.

A sértett már akkor fenyegetve érezte magát, amikor erőteljesen kérte tőle a fiatalkorú vádlott a pénzét, majd burkoltan meg is fenyegette. Félelemérzete a mobiltelefonja elvétele után a vádlottak számbeli és erőfölénye, a helyszín (egy élelmiszer áruház mögötti terület), valamint az egyre erőteljesebb fenyegetés (a vér megemlítése) okán egyre jobban fokozódott, míg végül olyan lenyűgöző hatást gyakorolt rá, hogy a továbbiakban felhagyott az értékei visszakövetelésével, és elhagyta a helyszínt.

Azt tehát, hogy a félelemérzet minek hatására alakulhatott ki a sértettben, a másodfokú bíróság rendkívül részletesen kifejtette (ítélet 4. oldal 7. bekezdés), az ott írtakkal a harmadfokú bíróság is egyetértett, és ez alapján helyes volt a cselekmény rabláskénti minősítése is.

A védelem hivatkozott arra is, hogy a sértett önkéntes értékátadása következtében a fiatalkorú vádlott nem valósított meg bűncselekményt (lopást), és ezért a Btk. 365.§ (2) bekezdése szerinti tettenért tolvajnak sem minősíthető, ennél fogva tehát rablás elkövetője nem lehet.

Ez az okfejtés téves. A bírói gyakorlat igen hosszúideje túllépett a tettenért tolvaj fogalmának szoros értelmezésén, az is ezen esetkör alá sorolandó, amikor a jogellenesen elvett dolognak a visszaszerzése vagy a megtartása érdekében alkalmaz erőszakot az elkövető a sértettel szemben. Márpedig aligha lehet kérdéses, hogy a sértett2-nek nem állt szándékában önként megválni az értékeitől, az átadásukra közel sem saját elhatározásából került sor, és ez volt az oka, hogy legalább a mobiltelefonját szerette volna visszakapni.

E tényállás alapján következésképpen maradéktalanul helyes volt a másodfokú bíróság minősítése, azt annyiban korrigálta a harmadfokú bíróság, amennyiben a fiatalkorú I.r. vádlott terhére rótt további 3 rb. rablás csak a III. és IV. tényállási pontok esetében értékelendő társtettesként elkövetettnek, az V. tényállási pontban írtak a fentiek szerint a tettesi elkövetés megállapítására adnak alapot.

Az alkalmazott joghátrány kapcsán az eljáró bíróságok a jelentős büntetés kiszabási tényezőket hiánytalanul és hibátlanul tárták fel.

A Btk. 106.§ (1) bekezdése szerint, a fiatalkorúval szemben kiszabott büntetés vagy alkalmazott intézkedés célja elsősorban az, hogy a fiatalkorú helyes irányba fejlődjön, és a társadalom hasznos tagjává váljon, erre tekintettel az intézkedés vagy büntetés megválasztásakor a fiatalkorú nevelését és védelmét kell szem előtt tartani.

A harmadfokú bíróság e szabály alapján kiemelkedő jelentőséget tulajdonított annak, hogy az enyhe értelmi fogyatékos az I.r. vádlott első büntényes fiatalkorúként, mindössze pár nap leforgása alatt valósította meg a terhére rótt - kétség kívül súlyos, ám a sértettek által megbocsátott - bűncselekményeket.

Emellett a 2014-ben készült, akkor még a vádlott bűnismétlésének magasabb fokú kockázatát prognosztizáló környezettanulmány megállapításaihoz képest megváltoztak az életkörülményei: az I.r. vádlottal szemben újabb büntetőeljárás nem indult, bejelentett munkahelye, önálló keresete van, élettársi kapcsolatban él.

Minden jel arra mutat tehát, hogy a büntetőeljárás önmagában elérte nevelési célját, az eltelt idő alatt - mely ilyen fiatal életkorban számottevőnek tekintendő - a fiatalkorú vádlott helyes irányú fejlődése, törvények iránti tisztelete rendkívül kedvező fordulatot vett. A legsúlyosabb, és végső esetben alkalmazható végrehajtandó szabadságvesztés e folyamatot megszakítaná, mégpedig teljesen indokolatlanul és szükségtelenül, mert a Btk. 106.§ (3) bekezdése alapján a fiatalkorúval szembeni joghátrány alkalmazásához fűződő célok a harmadfokú bíróság álláspontja szerint részint rövidebb szabadságvesztéssel, részint pedig a szabadsága elvonása nélkül is maradéktalanul elérhetők.

Ezért a főbüntetés tartamát a Btk. 109.§ (3) bekezdés c), a 123.§ (1) bekezdés c) pontjainak figyelembe vételével mérsékelte, a közügyektől eltiltást mellőzte, és a Btk. 85.§ (1) bekezdése alapján a szabadságvesztést - a törvényhely (2) bekezdésében írt tételkeret között - a törvényi maximumban meghatározott próbaidőre felfüggesztette.

A próbaidő alatt a fiatalkorú vádlott a Btk. 119.§ (1) bekezdés c) pontja alapján - a törvény kötelező rendelkezése folytán - pártfogó felügyelet alatt áll.

Törvényes volt a további, és a járulékos kérdésekben is a másodbírói döntés, azokat a feltételes szabadság legkorábbi időpontjára vonatkozó rendelkezés tekintetében csak annyiban módosította, hogy az a szabadságvesztés végrehajtásának utólagos elrendelése esetére irányadó.

Mindezek alapján az ítéletábra a Be. 398. § (1) bekezdése alapján a Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság 24.Fkf.10.024/2015/6. számú ítéletét az I. r. vádlott vonatkozásában a rendelkező rész szerint megváltoztatta, míg egyéb helyes rendelkezéseit a Be. 397.§-a alapján helybenhagyta.

Budapest, 2016. év június hó 22. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet s.k.
a tanács elnöke

. Borbás Virág Bernadett s.k.
előadó bíró

. Halász Irén s.k.
bíró

A Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság 24.Fkf.10.024/2015/6. számú ítélete az I. r. vádlott vonatkozásában a Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság 5.Fkhar.29/2016/5. számú ítéletében írt változtatással 2016. év június hó 22. napján jogerőre emelkedett és - a szabadságvesztés kivételével - végrehajtható.

Budapest, 2016. év június hó 22. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
Moncz Tímea
tisztviselő